

A M A G Y A R F Ő N I X

magyar nemzet ezer év alatt sok nehéz időt ért meg és sok nagy feladat előtt állott. De nehezebb időt nem látott, se nagyobb feladat nem várt reá, mint az összeomlástól a most folyó háború végéig. Újra hont kell foglalnia, át kell alakulnia, ki kell vívni helyét az új világban: a régi, összetört Magyarországból új Magyarországot kell teremteni. Akire Isten rábizza ezt a munkát, a vezérséget, e roppant feladat teljesítésénél, attól olyan nagyot vár, hogy csak különös kegyelmének csodálatos segítségével lehet elvégezni. Leghathatósabb segítség éppen az, hogy az idő eljöttével rendel mellé méltó munkatársat, aki ifjú hittel, erős szívvel mellette álljon.

„Megújul a te ifjúságod, mint a sasé” — suhant át az ihlet a magyar országnagyok és törvényhozók lelkiismeretén s íme, ott áll az ifjú sas apja mellett... Ugyanaz a vér: ezeréves, tiszta, magyar; ugyanaz a lélek: bátor és lovagias, gyengéd és erős; ugyanaz a látás: széles, tiszta, nyugodt; ugyanaz a kemény derék, büszke tartás, a halálba vigyázó magyar katona fejtartása — csak egy más, új emberöltő pászmájában: az örök magyar, a huszadik század második felében... Kisütött a fellegek közül a nap, mintha a magyar nép jótét-szése mosolygott volna fel: Öreg gazdánk, megújul a te ifjúságod, mint a sasé.

Isten azt mondta: A ti gondolataitok nem az én gondolataim. S az ifjú sas tört szárnyaival: egy marék por és hamu...

Saslélek volt. Bátor, komoly, egy kissé magányos. Szerette a magasságokat és a nagy távlatokat. A kötelességteljesítés mintaképe volt már gyermekkorában. Tisztelettudó, szerény, de önálló és felelősségtvállaló szellem. Láttam egyszer egy óriási gyárban kétszáz fiatal mérnökkel, egy üvegteremben rajztábla fölé hajolni: ő illett leginkább bele e roppant műhely káptalanába. Láttam bajnoki játékon: nem volt szebb dalia nála Hunyadi László óta. Beszélgettem vele az ország dolgában: határozott, jóakarátú, fegyelmezett és bölcs volt minden ítélete. Előttem sugárzik az arca, midőn ifjú hitvesével Isten színe előtt megállt, s látom apai tekintetét, amint sorsot fürkésző szeretet-

tel kislefia szemébe néz. Minden magyar embert átmelegített az öröm, amikor vele találkozott. De jó, hogy vagy, fajtánk aranyága, ezeréves törzsünk legszebbik hajtása, sugárzó magyar ifjúság szép ígérete! ...

Lángoló gépmadár zuhant a Don mezejére. Tüzből felröppent egy gyémánttollú sas, az örök magyar főnix, István vitéz, s élére állt egy csodálatos seregnek: a hősi halált halt magyar fiúk seregének. Szülessetek, dalok pacsirtái, megénekelni dicsőségüket; eredjete meg, mesék patakjai, elmondani tetteiket; égő gépmadár ott a Don mezején, te évszázadokon át lobogó pásztortűz, hirdessétek a magyar sors titkát és a magyar élet törvényét: azért lehet még magyarnak lenni, azért érdemes még magyarnak lenni, mert ilyen sereg húz át a borús, villámos magyar ég alatt. Földi ifjúságod mennyei ifjúságra újult.

Fiatal hős, Krisztusban bűnbocsánat és örökélet vár, vérzőszívű család, síró Magyarország: Krisztus sebeiből özönlik a vigasztalás és gyógyulás patakja, halál árnyékában járó nemzet, Krisztusban megújul a te ifjúságod, mint a sasé! Aldjad én lelkem az Urat! Amen!

Ravasz László búcsúszavaiból

SZÁLLJATOK, SZÁLLJATOK, MAGYAR GÉPMADARAK !

Szállj, szállj, a sassal versenyútra kelve,
Szállj a magasba, büszke gépmadár!
Vidd fel magaddal legjobb ifjainkat,
Vidd fel a bátor magyar katonát!
Uralkodj hazánk levegőegében,
Védd ki az ellen támadásait!
S védd meg hazáknak szent határait!

És mert ma minden magyar élet drága,
Óvd acélszárnyal a benned ülőt!
Motorhibától, golyótól s más vésztől
Óvd meg mindig a magyar repülőt!
Mint fészket féltő, elszánt saskirálynő,
Úgy védd a bérces ős Kárpátokat!
... Az Isten áldja minden útadat!

Kovács Dezső